

Manifest del Correllengua 2011

Existència i consciència: hi som, i sabem que hi volem ser

Tenim l'avantatge de ser-hi, i això ningú ens ho podrà negar. La constatació de la vida d'un poble és la seva pròpia existència, encara que això soni obvi, encara que sembli simple i absurd. No hi ha res més important que saber-se viu, perquè és precisament aleshores que podrem arribar a la consciència. I la consciència, això sí, m'atreveria a dir que ho és gairebé tot.

Hi ha dos tipus de consciència: la negativa i la positiva. La primera és la reacció al toc d'alerta que, per exemple, ens fa arribar la UNESCO: cada dues setmanes mor una llengua. És una afirmació terrible, però tan certa com la nostra existència. El coneixement d'aquesta notícia provoca una reacció, la *consciència positiva*, aquella que, davant d'una idea que pot perjudicar el nostre poble i

qualsevol dels seus trets identitaris, fa que activem un sistema de protecció, basat, principalment, en una cultura de defensa. Per tant, una cultura agredida, minoritzada i sotmesa, que ha de sobreviure gràcies a la voluntat de la seva gent, lluny de la protecció que suposa la normalitat cultural i la democràcia institucional.

Però tot això, ja ho sabem, té uns culpables que hauríem de poder assenyalar sense cap mena de temor. Una llengua com la nostra, recolzada en una nació sense estat i, per tant, sense un ple reconeixement internacional, ho té realment complicat per seguir fent anys i fer-los amb bona salut. La opressió nacional que pateix el nostre poble és tan ampla que fa mal. Però a la vegada hi estem tan acostumats, i tot plegat ens sembla d'allò més arrambat a les normes de convivència democràtica, que ja ens hem fet amics del 'què hi farem', del 'no s'hi pot fer res'. Sortir d'aquesta prudència per arribar a l'activitat i a l'activisme cultural és només una qüestió nostra. Nostra i de la nostra voluntat.

És per això que avui és important que estiguem celebrant dues de les coses més transcendents que, encara al segle XXI, conservem els catalans: l'existència i la consciència. Hi som, i sabem que hi volem ser. Un principi que ens ha fet hereus de les batalles més simbòliques per salvaguardar la nostra llibertat nacional. Una llibertat que no és legal, que no tenim a nivell administratiu, però que seguim treballant cada cop que parlem la nostra llengua. Del Capcir a la Llitera, de la Segarra al Camp de Túria, de l'Alcoià a Formentera.

La millor manera de conèixer el territori és recorrent-lo. La millor manera de conèixer la llengua és llegint-la i parlant-la. I això és el que ens ajuda a fer el Correllengua. Any rere any, i enguany un any més, seguim reivindicant l'autodeterminació i la riquesa lingüística. Condemnem, un any més, la falta de drets democràtics, l'opressió cultural.

Un any més, seguim al país. Perquè ens pertany. I perquè tenim un deute amb la dignitat.

Visca la llengua i la cultura catalana!

Visca els Països Catalans!

Cesk Freixas (cantautor)